

16.6. 2019 Trojiční neděle

Introit: Davidův žalm. Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy. (Žalm 24)

Píseň: 178 *Krásná je modrá obloha*

Modlitba:

Pane Bože,

krásná je modrá obloha, je zázrak pod ní žít. Zpívali jsme. Děkujeme za zázrak života. Za děti, za jejich úsměv, bezprostřednost, chuť do života. Děkujeme za různá malá i větší potěšení, radosti, uzdravení. Děkujeme za slova, která přišla v pravý čas. Děkujeme za osvěžení a ochlazení nehybného horkého vzduchu. Prosíme, rozhýbej zatuhlost, která je uvnitř nás. Myslíme na to, co jsme udělali nebo řekli špatně... Myslíme na stereotypy a bludné kruhy, ve kterých se často motáme... Osvobod' nás od hříchu, odpusť. Dechni život.

Děkujeme za lidi, kteří nám o tobě řekli, pozvali nás, vyprávěli příběhy, děkujeme, že se setkáváme s lidmi, pro které je víra důležitá. Děkujeme za naději, zveš nás k víře, že budoucnost je ve tvých rukou. Prosíme, buď tady s námi. Amen.

Čtení: Dt 6,1-9 a 20-25

Píseň: 433 *Otče náš, milý Pane*

Text: 1K 10,23 - 11,1

Kázání

Jde o budoucnost. Ve starozákonní knize Deuteronomium i v novozákonní epištole Pavla do Korintu jde o budoucnost a o druhé lidi. To, jak žijeme, jednáme, jak se chováme, se netýká jen nás jako jednotlivců, ale nějakého celku. Širšího okruhu lidí - sboru, církve, společnosti dnes, ale i širšího okruhu lidí v čase - napříč generacemi.

Ve Starém zákoně je hodněkrát použito slovní spojení "Bůh otců", případně jmenovitě Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. Je to Bůh, v kterého věřili ti před námi. Dá se tedy říci, že jde o jakési rodinné stříbro? Cennost, která se předává další generaci? Já bych tradici víry v Boha otců přirovnala spíš ke starému vinohradu nebo olivovému sadu. Je to cennost, která je důležitá k životu, žije, mění se, je třeba o ni pečovat, je to něco, co bude (může být) plodné po generace. Dt 6,20: *Až se tě tvůj syn zeptá...* Budeš mu vyprávět o otroctví, o cestě pouští a Boží ochraně, o pravidlech, která jste dostali pro život ve svobodě. Budeš k této víře vést své syny a dcery, protože víru považuješ za důležitou a nosnou i pro ně.

O čem nám připadá důležité vyprávět dětem? Co jim chceme předat?

Ve víře v "Boha otců" byl vychován a k ní veden apoštol Pavel. Stal se horlivým židem. Pak se stal možná ještě horlivějším křesťanem. Je přesvědčen, že Hospodin a víra v něj je to zásadní, co drží svět pohromadě. Je to zásadní napříč časem i napříč místem, světem. A Pavel poznává, že křesťanská víra už nemá zůstat vírou jen pro část lidí (nějaké vyvolené), ale pozvání platí všem. Pavel se stane misionářem. Díky jeho činnosti se dostanou k víře i lidé z dříve pohanského světa. Apoštol Pavel někdy používá obraz naroubované větve. Křesťané jsou větví naroubovanou na strom židovské víry. Čerpáme z jednoho zdroje. Všichni čerpáme mízu, sílu od Pána Boha. Někdo nově, někdo pokračuje v tradici víry více generací.

Křesťanství v Pavlově době je mladičké. Začátek 50. let prvního století, nějakých 20 let po Ježíšově ukřižování. Nejsou sepsána pravidla víry, katechismy, církevní řády, ještě není Nový zákon... Všechno se rodí, vzniká, vše to, pulsuje, žije. Padají různá tabu. Křesťanská víra je otevřená. Některá pravidla už se nemusí dodržovat. Jsme přece svobodní. Přijetí od Pána Boha si nemusíme zasloužit dodržováním Zákona. Všechno je dovoleno... V kontextu epištole do Korintu: Je to přece jedno, co se dělo s masem předtím, než jsme si ho koupili na trhu nebo než nám ho

někdo nabídl na návštěvě. My to nevnímáme jako oběť pohanským Bohům. V Korintu je to velké téma. Kult pohanských bohů je živý, maso z obětí pro pohanské bohy je běžně nabízeno na prodej, ke konzumaci. Pravděpodobně je dostupnější, levnější, zároveň kvalitní. Smíme to jíst, nebo ne? Pavel věří, že s jedním samotným není problém. Víru v Pána Boha to neohrožuje, neznesvěcuje nás to. Všechno je nám dovoleno. Vždyť i ve Starém zákoně (jinou bibli tenkrát ostatně neměli) se píše *Hospodinova je země se vším, co je na ní* (citace začátku Žalmu 24). Takže poděkujme (řecky: eucharistó) a jezme, co se nabízí.

Všechno je vám dovoleno, souhlasí Pavel. Maso jako maso. Ale nejde jen o vás. Pokud jsou vedle vás někteří, komu to jejich přesvědčení nedovoluje, mějte na ně ohled. Buďte ohledu-plní. Ohled na druhé (jak je nazván dnešní text v 1K) se učíme v malém i ve velkém. Jde o ohled vůči jednotlivci, ale jde i o ohled vůči sboru, společnosti, světu jako celku. Ohled k přírodě, životnímu prostředí. Jde o ohled na náš současný svět, ale jde také o ohled na budoucí generace.

Jsou to převážně studenti, mladí lidé, kteří různými akcemi pod názvem Fridays for Future připomínají, že budoucnost naší planety je ohrožena. V globálním světě je třeba globálních ohledů. Máme jeden společný sdílený svět, "není žádná planeta B", jak jsem si přečetla na transparentu, který se objevil u nás doma. Chraňme planetu, svět, tzn. přemýšlejme, co je dobré (pohodlné, levné...) jen pro nás a co je ohleduplné k většímu celku i k budoucnosti.

Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest bližního. (1K 10,24 překládá kralická bible) Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého! (Český ekumenický překlad) Co je to ohleduplnost? Možná nejde jen o pasivní "nedělat, co druhému vadí", ale i aktivně "dělat, co je pro něj dobré". Nejenom být vedle sebe a neškodit si, ale k sobě navzájem udělat krok. Nejen neplýtvat, ale i uskromnit se. Nejen nebrat, ale dávat.

Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží. (1K 10,31) Je moje chování ke slávě Boží? Napadne nás někdy takové kritérium? Je ke slávě Boží jen něco ne-udělat, nebo udělat něco navrch? Když tě někdo prosí o kabát, nabídní mu i košili...

Izraelci měli daný způsob, jak si pravidelně připomínat jediného Boha. Ta slova "Slyš Izraeli, Hospodin jeden jest..."... měli mít na veřejích, připínat si je na čelo, na ruce... Na ruce a na čele tak budou mít odznak, komu patří. Pravověrný žid si při modlitbě přivazuje na levou ruku a na čelo malou krabičku, v které jsou proužky pergamenu s několika napsanými biblickými texty. Jeden z nich je právě toto vyznání jediného Boha. Slova *Šemá Jisrael (adonaj elohénů, šemá jisrael adonaj echad)* - hlavní, zhuštěné, vyznání židovské víry. *Slyš Izraeli...* Také je to napsané na veřejích domu ve schránce, které se říká mezuzá. Obyvatel domu i přicházející návštěva vědí, kdo je tím hlavním, kdo je tady pánem. Mám jediného Boha. To si připomínám pokaždé, když jdu těmi dveřmi ven z domu do světa a když se zase vracím. Přicházející je zvyklý na schránku s textem vyznání sáhnout a prsty pak políbit. Vyjadřuje tak úctu, lásku, připomíná si toho důležitého.

Líbí se mi na tom, jak je připomínka víry v Pána Boha propojena se všedním životem. Ve dveřích, když přicházím, když vycházím.

A toto důležité vyznání jednoho Boha se předává synům, dcerám a vnukům, vnučkám... Neseme to dál. Je to podobné tomu, co píše Pavel: všechno činite k slávě Boží. Jinak: prostě v životě, ani v těch úplně všedních věcech a rozhodováních nezapomeňte na Pána Boha. Bude vám to k dobrému. Bude to k dobrému vašemu okolí. Vědomí, že něco je ke slávě Boží, mě může osvobodit od přemýšlení, jestli se mi něco vyplatí, jestli mě někdo pochválí, jestli dobro má cenu, i když ho nikdo nevidí. Ohled na druhé není nějaká přízemní drobnost, ohled na druhé je ke slávě Boží.

Pane Bože, ty nejseš jen v kostele, chceš s námi být i ve všedním obyčejném životě. Děkujeme. Amen.

Píseň: 635 *Tvá, Pane, láska*

Křest

Píseň: *Ježíši Kriste, pastýři náš (zpěvník Bud' tobě sláva č. 35)*

ohlášky, sbírka

Píseň: Svítá 375 *Volný jsem*
Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista.
(Filipským 3,20)

Požehnání: Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit *i* v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. (Iz 58,11)

Píseň: 487 *Amen, Otče, rač to dáti*